

Een vaderwens kan ook verblinden

06 MEI 2015 | Lorin Parys

Lorin Parys

We moeten gelijke rechten voor homo's niet verwarren met het onvoorwaardelijke recht op een kind

We noemen het soms de hoeksteen van onze samenleving maar in de praktijk haalt niets ons sneller onderuit dan een debat over het gezin. Het bewijs daarvan is de discussie over homo-ouderschap.

Gisteren vertelde een homoman op Radio 1 in het programma *Hautekiet* dat je een vaderwens niet zomaar kan wegnemen. Hij zei dat 'de vraag van homo's om een gezin te stichten niet kleiner zal worden, dus geef ons een oplossing.'

Dat een vaderwens je tot diep in je vezels kan raken, kan ik me als homovader van twee pleegkinderen en één adoptiekind levendig voorstellen. Maar dat betekent niet dat we gelijke rechten voor homo's moeten verwarren met het onvoorwaardelijke recht op een kind. Dat recht bestaat immers niet.

Het klopt natuurlijk dat het niet eenvoudig is om als homokoppel een gezin te stichten. Twee mannen kunnen geen kinderen krijgen, dat is een biologische realiteit. Een werkelijkheid die trouwens ook voor sommige heterokoppels geldt. Dus kijken homomannen met een kinderwens eerst richting adoptie. Maar omdat het aantal kandidaat-ouders stijgt en het aantal kinderen dat in aanmerking komt voor adoptie, daalt, is de wachtlijst erg lang. Dat mag ons niet doen vergeten dat het een positieve evolutie is dat minder kinderen adoptieouders nodig hebben. Bovendien sluiten we op vlak van buitenlandse adoptie nieuwe samenwerkingen met landen die ook homo's toelaten om te adopteren, maar de instroom blijft beperkt.

Daarom heb ik afgelopen weekend opgeroepen om ook pleegzorg te overwegen, zoals honderd homokoppels al gedaan hebben. Er wachten immers honderden kinderen in Vlaanderen op pleegouders. Wel Jong Niet Hetero vindt pleegzorg weliswaar een 'mooi initiatief, maar geen waardig alternatief voor een echte kinderwens'. Ik ga er voor het gemak van uit dat het woord 'waardig' wat ongelukkig gekozen was, maar daar zit inderdaad de angel. Pleegzorg vormt een alternatief voor mensen die voor kinderen willen zorgen, niet voor mensen die enkel en alleen een eigen kind willen. Als je de zorg voor een kind niet wil delen met de ouders van zo'n kind, dan is pleegzorg geen optie. En die keuze om niet te kiezen voor pleegzorg is perfect legitiem.

Maar het loopt mis als het geringe aantal adoptiekinderen en het uitgangspunt van pleegzorg een rechtvaardiging worden voor commercieel draagmoederschap. Niet alles wat kan, moet ook kunnen. Er zijn grenzen aan de maakbaarheid van de samenleving. Zoals aan het feit dat er winst gemaakt zou worden met het dragen van een kind voor een ander. Ik heb diepe sympathie voor elke vaderwens, maar die kan ook verblinden. We moeten het belang van het kind maximaal respecteren, ook als dat betekent dat we niet elke kinderwens kunnen honoreren.